

EL CRIM DEL MUSEU DE VIC

Aquesta narració entre realitat i ficció correspon a l'experiència professional de l'advocada Irene, ara ja en la setantena, més que no pas al fet en si, del 23 de gener de 2001, suficientment cobert per la premsa.

La Irene era una prestigiosa advocada feta a si mateixa.

El febrer de 2002 va ser designada per a la defensa d'en Francesc, un del dos acusats.

La nostra protagonista va haver de començar a treure la pols de la llei del Jurat, molt desconeguda encara l'any 2002, projectada el 1995 pel ministre de Justícia Juan Alberto Belloch, company seu de carrera.

El setembre de 2022 va començar el judici amb la selecció dels membres del Jurat, entre els quals ressaltava en Ramon que va jurar que acceptava il·lusionat el repte del càrrec i que, no obstant, el primer dia de les sessions del judici, ja hi va fer petar una bona becaina.

El judici va ser dur, amb sessions interminables de matí i tarda. A migdia s'interrompia el judici i, després de dinar, la seva usual migdiada esdevenia impossible en aquelles incòmodes poltrones dinovenes de l'Audiència.

Entre sessió i sessió, la Irene rebia l'escalf reconfortant de persones amb arrels mercedàries que donaven suport humanitari als acusats en presó preventiva; i, també, l'aspre retret de dues senyores que, fent-se passar per mestresses de casa, eren, en realitat, magistrades de l'Audiència, que li van etzibar que ho feia molt malament.

Les va recordar especialment el dia que van absoldre el seu defensat Francesc.

I també va rebre la crítica sincera d'un familiar de la víctima que no podia comprendre que defensés un acusat d'homicidi.

La Irene encara recorda l'impacte colpidor de les imatges de sang i fetge al monitor presentades com a prova dels fets, amb els assistents abandonant la sala perquè no podien aguantar-les, mentre ella havia de seguir al peu del canó, mirant el sostre.

Li hagués plagut sentir en el so de la gravació el "*Veni, vidi, vici*" de general romà Juli Cèsar, però es va haver d'empassar escandalitzada, ofesa i passant-ne vergonya, la frase intolerable d'un policia referint-se a la víctima: "*se mea, se caga y se muere*".

La Sentència, absolutòria d'en Francesc i condemnatòria de la Carme, va ser recorreguda pel Ministeri Fiscal. "*El Magistrado es muy malo*" va xiuxiuejar el fiscal Jaime a la Irene.

En el recurs, se li va escapar a la Irene, en el context de la duresa de la defensa en un jurat, la frase que aquest era el seu primer i alhora l'últim jurat, cosa que va fer esclatar una rialla espontània, còmplice i unànime del Tribunal, de què formava part el seu savi i enyorat professor begurenc Lluís Puig Ferriol.

Del recurs, en va resultar una Sentència que ordenava la repetició del judici. La Irene va fer una devota novena per no ser novament designada; intervenir-hi de nou presagiava un viacrucis. La seva pregària va ser escoltada. Amén.

LA TIMBALERA.